

Báthori Csaba

A távozás képei I.

Vagy legyek madár, legyünk többen!
Könyörgés keleti körökben,
szárazon, vízen, levegőben
ráfér, míg kistrétre döbben

az ember. Hm. Keserű, részeg,
mire a test- és lélekrészek
felfogják, mi az égi részlet
s mi a meddő öntekerészet.

Érzelmekkel nem jutsz a mennybe.
Jobb, ha maratva, szétszerelve,
takarékra vagy téliesre
állítva érsz a légmezőkre,

az édes kő- és víznemű semmit
harapva, a soha-és-mindig
álomba, hol még az is tisztít,
hogyan alig szólsz egy napsütésnyit,

vagy épp az űrben látva mélyet
megsejted, itt rólad beszélnek
szépet és félszeg szörnyűséget
a messze benned hangzó lények.

Mert madár lehetsz februárban,
örömré, fájdalomra váltan,
a repülés gyönyörű számtan:
a csodákban viaskodás van.

Semmiben kell mindenütt lenni,
nem ősemberként egyre törni.
Minden bajjal felfele törni.
Nagy hivatás tűntön születni,

még mielőtt elpiszkolódnak
a hajnali dolgok, s lesorvad
ki-ki a földről. Mást se hagyhat,
csak pár képet s élőhalottat.

A távozás képei II.

A sötétség csak egészben mutatja,
hogymi a nappal haszna.

Csak nemlétünknek hozza el az álmot,
mimtelik a világon.

De egyetlen éjszakáért sem adnám,
mimnappalonta vár rám.

Égért és földért soha nem cserélném
boldogságom, szerencsém,

még ha a kínörömök közt a semmi
hívna is halni, hülni.

Mindenségem az aljban megtalálom:
lételem csak félvilágom.

Képzelt súlyom és való könnyűségem
méri egy igen, egy nem.

A világ mindig az igenen múlik,
szívtől a szíven túlig.

És legtágasabb éppen a szegélyén,
örök a semmi mélyén.

Omega-ido

Furcsa ultomben ekelnem.
A csendben.
Porhanyos sotetben keresni testem.
Holyagos szemmel es esetlen.
A csendben.
Magasan latszanom, majd elsullyednem.
A nagy nem
csupan lenni segit, nem emelkednem.
A csendben
sincs tobb, mint egy cinege-szemben.
Medret keresve uresebben
telik tuerlmem.
Csendben, szallni szallo falevelekben
kozeledtem
a foldhoz, hogy az itt lenn
nyugalmam fejeben ebren
tartott dolgok ragyogjanak a levegoben.
A csendben.
A csendben.
Megjartam, hogy a foldre jottem. Amen.

Séta

I

Céltalan járás, mint a kutyák görbe tánca,
vagy a becsicscent gyámoltalan venyigeteste,
így kezdődik a séta, még üres ábra az utca,
s olyan véletlen a föld, mint mikor megszülettünk.

Ferde az ember, mint a földhöz nyomott fű,
de lassan megnő a többiekkel, és olyan nagy
útja közepén, hogy ágaskodik egyre több fejével,
s a sárga házaknál már kilátszik a nyájból, mint a szamár.

Egyre több pillangó kapaszkodik hajába, szemébe,
egyre több hold vezeti, egész hold-szakok sokasággal,
kicsattan és visszasorvad magába, csikó és félelem,
a tömegben nyújtózkodik, mint szalonnabőr a tűzben.

Van korszak, hogy az ember lába térdig jár a földben,
van korszak, hogy órákig el sem válik a széltől,
van, hogy csak a talp csókizma vagy a lábak tévedése
vezérli, vagy a vág, rózsakehelybe nézni majd a hársnál.

A parti bokrokban nyulak makognak, seregélyszőrű
szürke kancák, egészen a csúcsig kivirágzott ökörfarkkórók,
üstökös felhők kék szőke ökör színben és alakban, –
vigyázni kell a füvek zajára, mint a gyertyalángra ekkor.

Most fogannak a gombostűfejek és a halandó pillangók,
most kell utolérni a holtakat egyre üresebb életünkkel,
most kell megtalálni az utolsó métereken a forrást,
most kell a harag pereméről visszahozni egy megölt szót.

Nem elég sodródni a hold koptatta, barna földön,
nem elég kimerülni egy édeset ígérő látomásban,
nem elég a fájdalom tökélyét hordozni magunkban,
bölcsnek is kell lenni a fujtogató félelemben.

Mocskos a siralom, ha egyedüli a siralom.
Egyedül sincs, aki nem számol sokakat magában.
Nem csak embernek, hanem halottnak is születünk,
és nem csak halottként lehetünk emberek.

II

Szeretem a lépteket a képzelt léptek előtt,
szeretem a pázsitot, az álmat és az édesvizeket,
kilenc kimondhatatlan dallamot sodródva sötétben,
és mindig ugyanazt a partot az égi folyóval.

Cseppek ezüst dobjai peregnek sziget és szárazföld
között, de ha némaságra vált, akkor megérted a folyót:
itt vagy még a kövek és gyökerek fölött, és épp a
félcsendből hallhatod, milyen kevés szeráf dúdolgat.

A rozsdás kék hidaknál kiderülhet, hogy már halott
vagy, és szived a nagy husáng legény csak a feledéssel
virágozik. De ez az az óra, amikor föld alól kell kiszállni
magasra, és céltalanul gyülekezni, mint a rideg sirályok.

A félelem és félni a félelemtől egy és ugyanaz,
a fény is útvesztő, hát még a magány és a sötétség...
és a felhők vékonyka gallyból összetűzött magasán
is nyílnak szakadék vagy reménység vagy bolyongás.

Mindenki látja, hogy még élek, vagy nem dugtam el
halálom, hogy nem vagyok utolsó a számadáson,
hogy jártomban elbírom a törekeny és titoktalan
világot, és megértem, fától fáig haladva megértem:

minden csend a mennyen a pokolba vezet.
És ahogy egyre többen tolongnak, az a pokol,
ahogyan egyre többen hengegnek nyíltan a semmivel,
az a pokol, s ahogy tíz évig semmire nem kerül sor.

Túlélek, de üres vagyok az isten városában naponta.
Eggyé válok póreségben az egész emberiséggel, s hogy
semmim nincs, senkinek se szólok, de beszélnem kell
a némákkal, akik remekművet faragnak a hallgatásból.

Így megyek, csak ilyen gondolatok közt férek el saját
szívemben. A föld mindenkinek föld, mindegy, hogy lefele
vagy felfele menekül. Látom, a holtak ellen fog össze
felejtés, kín és játék. De hogy vagy, az megér néhány lépést.